

KANSAINVÄLINEN BESTSELLER NRO 1

CROSS
FIRE

SYLVIA DAY

Sinulle
paljastettu

BON

TAMMI

Olemme poimineet sinulle kiinnostavimmat uutuuskirjat ja rakastetuimmat klassikot. Bon-pokkarit ovat kevyitä ja käteviä, yhden käden kirjoja, joita voit lukea missä ja milloin tahansa. Valikoimamme kasvaa joka kuukausi uusilla kirjoilla, ja hinnan puolesta voit hankkia niitä vaikka joka sormelle.

Yhdestä asiasta emme tingi –
Bon-pokkareiksi kelpuutetaan vain lajinsa parhaat.

LUE HYVIN.

Sylvia Day

SINULLE PALJASTETTU

SUOMENTANUT HENNA KAARAKAINEN

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Bared to You* ilmestyi 2012 Yhdysvalloissa.

Copyright © 2012 by Sylvia Day

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2013

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7183-4

Tämä on omistettu tohtori David Allen Goodwinille.

Rakkauteni ja kiitollisuuteni ovat rajattomat.

Kiitos, Dave. Sinä pelastit henkeni.

1

”**M**eidän pitäisi mennä baariin juhlimaan.”
Kämppikseni painokas lausahdus ei yllättänyt minua. Cary Taylor löysi aina syyn juhlintaan, olipa se kuinka pieni tai vähäpätöinen hyvänsä. Olin aina pitänyt sitä osana hänen viehätysvoimaansa. ”Olen varma, että juopottelu juuri ennen uudessa työssä aloittamista on huono idea.”

”Älä nyt viitsi, Eva.” Cary istui uuden olohuoneemme lattialla puoli tusinaa muuttolaatikoita ympärillään ja väläytti hurmaavan hymynsä. Olimme purkaneet tavaroita laatikoista jo monta päivää, mutta hän näytti silti upealta. Cary oli hoikka, tummahiuksinen ja vihreäsilmainen, mies joka näytti täydellisen komealta lähestulkoon jokaisena elämänsä päivänä. Olisin voinut paheksua sitä, ellei hän olisi ollut minulle läheisin ihminen koko maailmassa.

”Enhän minä mitään ryyppäämistä tarkoita”, hän intti. ”Pelkkää viinilasillista tai paria. Mennään baariin häppärin aikana ja palataan kotiin kahdeksaan mennessä.”

”En tiedä ehdinkö ajoissa takaisin.” Osoitin joogahousujani ja vartalonmyötäistä hihatonta treenitoppiani. ”Aion kellottaa kävelymatkan työpaikalle ja mennä sen jälkeen käymään salilla.”

”Kävele nopeasti, treenaa vielä nopeammin.” Caryn taidokas kulmakarvan kohotus sai minut nauramaan. Olin täysin varma, että hänen komeat kasvonsa ilmestyisivät jonakin päivänä mainostauluihin ja muotilehtiin ympäri maailmaa. Ilmeestään huolimatta hän oli tyrmäävän upea.

”Sopsisiko huomenna töiden jälkeen?” ehdotin hänelle. ”Jos selviydyn huomisesta, siinä on jo syytä juhlaan.”

”Sovittu. Minä otan uuden keittiön haltuun ja laitan päivällistä.”

”Tuota...” Ruoanlaitto kuului Caryn lempipuuhiin, mutta lahjoja hänellä ei siihen juuri ollut. ”Hieno juttu.”

Cary puhalsi kurittomia hiuksia kasvoiltaan ja virnisti minulle. ”Meillä on keittiö, jota useimmat ravintolat kadehtisivat. Siellä ei voi mitenkään pilata ateriaa.”

Lähdin epäileväisenä, heilautin hyvästit ja päätin vältellä kokkauskeskusteluja. Menin hissillä ensimmäiseen kerrokseen ja hymyilin ovimiehelle, kun hän laski minut kohteliaasti elehtien ulos kadulle.

Heti ulos astuessani Manhattanin tuoksut ja äänet ympäröivät minut kutsuen minua mukaansa. En ollut ainoastaan toisella puolella maata entisestä kodistani San Diegosta, vaan nähtävästi täysin erilaisessa maailmassa. San Diego ja New York olivat kumpikin suurkaupunkeja – toinen oli loputtoman leuto ja aistillisen rauhallinen, toinen pursusi elämää ja kiihkeää energiaa. Olin haaveillut asuvani hissittömässä talossa Brooklynissa, mutta velvollisuudentun-

toisena tyttärenä löysinkin itseni Upper West Sidesta. Jos Cary ei olisi asunut kanssani, olisin ollut surkean yksinäinen valtavassa asunnossa, jonka kuukausivuokra oli enemmän kuin useimmat ihmiset tienasivat vuodessa.

Ovimies nosti minulle hattuaan. ”Hyvää iltaa, neiti Tramell. Tarvitsetteko taksia tänä iltana?”

”Ei kiitos, Paul.” Keinahdin treenikenkieni pyöristetyille kannoille. ”Aion kävellä.”

Mies hymyili. ”Ilma onkin viilentynyt iltapäivästä. Nyt on mukava kävelykeli.”

”Kannattaa kuulemma nauttia kesäkuun säästä ennen kuin tulee tolkkuttoman kuuma.”

”Se onkin hyvä neuvo, neiti Tramell.”

Astuin pois oven edessä olevan modernin lasikatoksen alta, joka sopi kummasti yhteen korttelin vanhojen rakennusten kanssa, ja nautin kotikatuni suhteellisesta hiljaisuudesta ennen Broadwayn vilinää ja liikenteen virtaa. Toivoin jonakin päivänä sulautuvani kaupunkiin täysin, mutta vielä tässä vaiheessa tunsin itseni valenewyorkilaiseksi. Minulla oli oikeanlainen osoite ja työpaikka, mutta arastelin edelleen metroa eikä taksin pysäyttäminen oikein vielä onnistunut. Yritin olla kävelemättä joka paikassa silmät hämmennyksestä ymmyrkäisinä, mutta se oli vaikeaa. Oli *niin paljon* nähtävää ja koettavaa.

Aistimusten määrä oli hämmästyttävä – pakokaasun haju sekoittui katumyyjien kärryistä leviäviin ruoantuoksuihin, katukauppiaiden huutelu sekoittui katutaiteilijoiden musiikkiin, vastaan tuli kunnioitusta herättävä valikoima kasvoja ja tyylejä ja aksentteja, upeita arkkitehtonisia ihmeitä... Ja ne autot. *Jessus*. En ollut koskaan nähnyt

missään yhtä tiukasti perä perään liimautuneiden autojen kiihkeästi liikkuvaa virtaa.

Jossakin oli aina ambulanssi, poliisiauto tai paloauto, jonka sireenien korvia särkevä ulina yritti jakaa kahtia keltaisten taksien virran. Hämmästelin kömpelöitä roska-autoja, jotka kulkivat taitavasti kapeilla yksisuuntaisilla kaduilla, sekä kuljetusfirmojen kuskeja, jotka uhmasivat puskuri puskurissa kulkevaa liikennettä tiukkojen aikataulujen puitteissa.

Aidot newyorkilaiset kulkivat omia aikojaan sen kaiken keskellä, ja heidän rakkautensa kaupunkia kohtaan oli tuttu ja turvallinen kuin lempikenkäpari. Heidän mielestään tiellä olevista kuopista ja jalkakäytävien aukoista tuprahteleva höyry ei ollut ihastuttavan romanttista eivätkä he räpäyttäneet silmänsäkään, kun maa tärisi heidän jalkojensa alla metron jyristessä ohitse heidän alapuolellaan, mutta minä virnistelin kuin typerys ja kipristelin varpaitani. New York oli upouusi rakastettuni. Olin aivan tohkeissani, ja sen huomasi.

Minun täytyi siis yrittää tosissaan näyttää tyyneltä kävellessäni kohti rakennusta, jossa tulisin työskentelemään. Olin saanut pitää pääni sentään edes työni suhteen. Halusin ansaita elantoni itse, mikä tarkoitti alimmalta tasolta aloittamista. Seuraavasta aamusta lähtien toimin Mark Garrityn assistenttina Waters, Field & Leamanilla, eräässä Yhdysvaltain johtavista mainostoimistoista. Isäpuoleni, megafinanssimies Richard Stanton, oli ollut käärmeissään, kun olin ottanut työn vastaan. Hän oli huomauttanut, että jos olisin ollut vähemmän ylpeä, olisin voinut työskennellä hänen ystävälleen ja hyötyä siihen liittyvistä eduista.

”Olet yhtä itsepäinen kuin isäsi”, Stanton sanoi. ”Häneltä kestää ikuisuuden maksaa opintolainasi poliisin palkalla.”

Se oli ollut tiukka taistelu, sillä isäni ei ollut halunnut luovuttaa. ”Toinen mies ei helvetti sentään maksa minun tyttärentäni koulutusta”, Victor Reyes oli sanonut, kun Stanton oli esittänyt tarjouksensa. Minä kunnioitin sitä. Epäilin että Stanton teki samoin, vaikka ei koskaan myöntäisikään sitä. Ymmärsin kumpaakin miestä, sillä olin tapellut saadakseni maksaa lainan itse... ja hävinnyt taistelun. Se oli isälleni kunnia-asia. Äiti oli kieltäytynyt menemästä hänen kanssaan naimisiin, mutta Victorin päättäväisyys täysipainoisen isyyden suhteen ei ollut koskaan horjunut.

Tiesin että oli hyödytöntä ärsyyntyä vanhoista asioista, joten keskityin kävelemään mahdollisimman nopeasti. Olin valinnut tarkoituksella maanantairuuhkan työmatkani kellottamiseen, joten olin tyytyväinen saapuessani Cross-fire-rakennukselle, jossa Waters, Field & Leaman sijaitsi, alle puolessa tunnissa.

Kallistin päätäni taaksepäin ja seurasin rakennuksen ääri- viivoja ylös aina kapeaan taivaankaistaleeseen asti. Cross-fire oli todella vaikuttava rakennus, sileä ja kiiltävä safiiritorni, joka puhkaisi pilvet. Tiesin aiempien haastattelujeni perusteella, että rakennuksen sisäpuoli koristeellisten kuparikarmisten pyöröovien toisella puolella oli aivan yhtä kunnioitusta herättävä, sillä olin nähnyt kultasuoniset marmorilattiat ja -seinät sekä harjatusta alumiinista valmistetun vastaanottotiskin ja kääntöportit.

Vedin uuden henkilöllisyyskorttini esiin housujen sisätaskusta ja näytin sitä kahdelle vartijalle, jotka istuivat tiskin takana mustissa puvuissa. He kuitenkin pysäyttivät minut,

epäilemättä koska olin huomattavan alipukeutunut, mutta päästivät minut sisään. Kunhan olisin noussut hissillä kahdenteenkymmenenteen kerrokseen, tietäisin suunnilleen kuinka kauan koko matka kestäisi ovelta ovelle. Homma hoidettu.

Kävelin hisseille päin kun hoikan, kauniisti huolitellun tummaverikön käsilaukku tarttui kääntöporttiin niin että laukusta ropisi ulos iso kasa pikkurahoja. Kolikot kilisivät marmorilattialle ja pyörivät iloisesti tiehensä, ja katseilin kun ihmiset väistivät kaaosta ja jatkoivat matkaansa niin kuin eivät olisi huomanneet mitään. Irvistin myötätuntoisesti ja kumarruin auttamaan naista rahojen keräämisessä, samoin kuin yksi vartijoistakin.

”Kiitos”, nainen sanoi hymyillen minulle nopeasti ja kiusaantuneesti.

Hymyilin takaisin. ”Eipä kestä. Tuttu tilanne.”

Olin juuri kyykistynyt ylettyäkseni sisäänkäynnin vieressä olevaan viisisenttiseen, kun törmäsin ylellisiin mustiin oxford-tyyliisiin kenkiin ja niiden yläpuolelta alkaviin räätälöityihin mustiin housuihin. Odotin hetken että mies siirtyisi pois tieltäni, mutta kun hän ei hievahtanutkaan, taivutin niskaani nähdäkseni ylös. Mittatilaustyönä tehty kolmiosainen puku sai kiinnostukseni heräämään, mutta pitkä, voimakas ja hoikka vartalo puvun sisällä teki siitä upean. Loistelias miehisyyden ilmentymä oli kyllä varsin vaikuttava, mutta vasta kun näin miehen kasvot, olin mennyttä.

Ohhoh. Siis... ohhoh.

Hän vajosi elegantisti kyykkyyyn aivan eteeni. Kun jotakin niin hienostuneen maskuliinista ilmestyi yhtäkkiä silmiäni eteen, pystyin vain tuijottamaan. Pöllämystyneenä.

Sitten meidän välillämme tapahtui jotakin.

Kun hän katseli minua, hän muuttui... aivan kuin suojus olisi liukunut hänen silmiensä edestä paljastaen korventavan tahdonvoiman, joka imaisi ilman keuhkoistani. Hänestä uhkuva intensiivinen vetovoima vahvistui ja muuttui lähes käsin kosketeltavaksi, sykähtelevän helytymättömäksi voimaksi.

Reagoin täysin vaistomaisesti ja liikahtin taaksepäin. Ja mätkähdin pyllylleni.

Kyynärpäitäni vihloi ankarasta kolahduksesta marmorilattiaa vasten, mutta tuskin huomasin kipua. Olin liian keskittynyt tuijottamaan edessäni olevaa miestä. Sysimustat hiukset kehystivät henkeäsalpaavia kasvoja. Hänen luustonsa olisi saanut kuvanveistäjän itkemään ilosta, ja jämerä suu, kapea nenä ja intensiivisen siniset silmät tekivät hänestä julman kauniin. Hänen silmänsä kapenivat hie-man, mutta muut piirteet pysyivät tottuneen ilmeettöminä.

Hänen paitansa ja pukunsa olivat mustat, mutta solmio oli täsmälleen samansävyinen kuin hänen kirkkaat iiriksensä. Hänen silmänsä olivat terävät ja arvioivat, ja ne porautuivat minuun. Sykkeeni kohosi; huuleni avautuivat, jotta voisin hengittää nopeammin. Hän tuoksui syntisen hyvältä. Ei miltään hajusteelta. Kenties suihkusaippualta. Tai sampoolta. Mitä se sitten olikin, se oli herkullista, kuten oli hänkin.

Hän ojensi minulle kätensä paljastaen onyksikalvosin-
napit ja erittäin kalliin näköisen rannekellon.

Vedin vapisten henkeä ja tartuin hänen käteensä. Pulssini pomppasi, kun hän puristi kättäni tiukemmin. Hänellä oli sähköinen kosketus, ja se lähetti käsivarttani pitkin sähkö-

iskun, joka nosti niskakarvani pystyyn. Hän seisoi hetken paikallaan, ja hänen julkeasti sivallettujen kulmakarvojensa väliin ilmestyi ryppy.

”Oletko kunnossa?”

Hänen äänensä oli aistikas ja pehmeä, ja siinä oli karheutta, joka sai vatsani värjämään. Se toi mieleen seksin. Huikean seksin. Ajattelin hetken että saattaisin laueta, jos hän vain puhuisi tarpeeksi kauan.

Huuleni olivat kuivat, joten nuolaisin niitä ennen kuin vastasin. ”Olen.”

Hän nousi seisomaan kevyesti ja vaivattomasti vetäen minut samalla ylös. Katsekontaktimme säilyi, sillä en pysynyt katsomaan pois. Hän oli nuorempi kuin olin ensin olettanut. Arvelin että hän oli alle kolmekymmentävuotias, mutta hänen silmänsä olivat paljon kokeneemmat. Kovat ja terävän älykkäät.

Tunsin häneen vetoa, aivan kuin vyötäröni ympärillä olisi ollut köysi, josta hän veti hitaasti ja vääjäämättä.

Räpyttelin silmiäni toetakseni puolipökertyneestä tilastani ja päästin irti hänen kädestään. Hän ei ollut vain kauris, hän oli... lumoava. Hän oli sellainen mies, jonka nähdessään nainen halusi repäistä tämän paidan auki ja katsella nappien lentävän nurkkaan yhdessä estojen kanssa. Katselin miestä hänen hienostuneessa, järkyttävän kalliissa puvussaan ja ajattelin raakaa, alkukantaista, lakanat mylläävää panemista.

Hän kumartui nostamaan henkilöllisyyskortin, jota en ollut huomannut pudottaneeni, vapauttaen minut provosoivan katseensa vallasta. Aivoni nytkähtelivät takaisin raitilleen.

Minua ärsytti, koska tunsin itseni niin kömpelöksi hänen ollessaan täydellisen hillitty. Ja miksi? Koska olin häikäisty-nyt, piru vieköön.

Hän vilkaisi minua, ja hänen asentonsa – hän oli melkein polvillaan edessäni – sai minut jälleen pois tasapainosta. Hän katseli minua yhä noustessaan ylös. ”Oletko varma että olet kunnossa? Sinun pitäisi istahtaa hetkeksi.”

Kasvoni kuumenivat. Olipa mukavaa vaikuttaa nololta ja kömpelöltä itsevarmimman ja sulavaliikkeisimmän miehen edessä, jonka olin koskaan tavannut. ”Menetin vain tasapai- noni. Ei minulla ole hätää.”

Käänsin katseeni ja huomasin naisen, joka oli pudotta- nut käsilaukkunsa sisällön. Nainen kiitti häntä auttanutta vartijaa, sitten hän kääntyi minua kohti pahoitellen vuo- laasti. Käännyin häneen päin ja ojensin kourallisen kerää- miäni kolikoita, mutta hänen katseensa jämähti pukuun sonnustautuneeseen jumalaan, ja hän unohti minut välit- tömästi. Hetken kuluttua kaadoin vain kolikot naisen käsi- laukkuun. Sitten otin riskin, vilkaisin miestä uudestaan ja näin, että hän katseli minua tummaverikön pulputtaessa kiitoksiaan. *Miehelle*. Ei tietenkään minulle, sille joka oli auttanut.

Puhuin naisen päälle. ”Saisinko korttini?”

Mies ojensi sen minulle. Yritin ottaa sen koskematta häneen, mutta hänen sormensa hipaisivat sormiani aiheut- taen jälleen saman latauksen.

”Kiitos”, mutisin, kiersin hänet ja työnnyin pyöröovesta ulos kadulle. Pysähdyin jalkakäytävälle ja ahmaisin sisään New Yorkin ilmaa, jossa tuoksahti miljoona erilaista asiaa, osa hyviä ja osa myrkyllisiä.

Rakennuksen edessä oli kiiltävänmusta citymaasturi-Bentley, ja näin peilikuvani limusiinin tahrattomista tummennetuista ikkunoista. Kasvoni punoittivat ja harmaat silmäni olivat ylikirkkaat. Olin ennenkin nähnyt sellaisen ilmeen kasvoillani – kylpyhuoneen peilistä juuri ennen kuin menin sänkyyn miehen kanssa. Se oli ”olen valmis naimaan”-ilmeeni, eikä sillä ollut mitään asiaa kasvoilleni juuri nyt.

Hemmetti. Kokoa itsesi.

Viisi minuuttia herra Tumman ja turmiollisen seurassa, ja olin täynnä hermostunutta, levotonta energiaa. Tunsin yhä hänen vetovoimansa, selittämättömän halun palata sisälle. Olisin voinut puolustella paluuta sillä, etten ollut saattanut loppuun sitä, mitä olin tullut Crossfire-rakennukseen tekemään, mutta tiesin että katuisin myöhemmin. Kuinka monta kertaa aioin nolata itseni yhden päivän aikana?

”Riittää jo”, sätin hiljaa itseäni. ”Ja nyt eteenpäin.”

Torvet toittivat, kun taksi syöksähti toisen eteen niin että autojen väliin jäi vain muutamia senttejä ja polkaisi sitten jarrua, kun pelottomat jalankulkijat astuivat risteykseen sekunteja ennen kuin valo vaihtui. Seurasi huutelua ja kirousten ja käsimerkkien ryöppy, joiden taustalla ei ollut todellista vihaa. Kaikki osapuolet unohtaisivat muutamassa sekunnissa koko tapauksen, joka oli vain yksi sykäys kaupungin luonnollisessa rytmissä.

Sulauduin jalankulkijoiden virtaan ja lähdin kulkemaan kohti kuntosalia hymyn kiusoitellessa huuliani. *Voi, New York*, ajattelin jälleen rauhoittuneena. *Sinä rokkaat.*

Olin suunnitellut lämmitteleväni juoksumatolla ja viettäväni lopputunnin muutaman laitteen parissa, mutta kun huoma-

sin, että aloittelijoiden potkunyrkkeilytunti oli alkamassa, seurasinkin tunnille jonottavien oppilaiden joukkoa. Kun tunti päättyi, olin taas enemmän oma itseni. Lihakseni vapisivat juuri sopivan uupuneina, ja tiesin nukkuvani sikeästi, kun sammahtaisin myöhemmin sänkyyni.

”Pärjäsit todella hyvin.”

Kuivasin pyyhkeellä hikeä kasvoiltani ja vilkaisin nuorta miestä, joka puhui minulle. Hän oli pitkä, hoikka ja virtaviivaisen lihaksikas, ja hänellä oli terävät ruskeat silmät ja virheetön maitokahvinvärinen iho. Hänen silmäripsensä olivat kadehdittavan paksut ja pitkät, ja hänen päänsä oli ajeltu kaljuksi.

”Kiitos.” Irvistin surkeasti. ”Taisi olla selvää, että se oli minun ensimmäinen kertani.”

Hän virnisti ja ojensi kätensä. ”Parker Smith.”

”Eva Tramell.”

”Sinussa on luontaista viehkeyttä, Eva. Pienellä harjoittelulla voisit olla suorastaan tyrmäävän taitava. New Yorkin kaltaisessa kaupungissa on välttämätöntä hallita itsepuolustus-taidot.” Hän osoitti seinällä roikkuvaa ilmoitustaulua. Se oli täynnä nastoilla kiinnitettyjä käyntikortteja ja mainoslehtisiä. Hän repäisi lipukkeen neonvärisen paperin alareunasta ja ojensi sen minulle. ”Oletko koskaan kuullut Krav Magasta?”

”Jennifer Lopezin elokuvassa.”

”Minä opetan sitä, ja opettaisin sinua mielelläni. Tuossa on nettisivujeni osoite ja harjoitussalin puhelinnumero.”

Ihailin hänen lähestymistapaansa. Se oli suora, samoin kuin hänen katseensa, ja hänen hymynsä oli aito. Olin miettinyt, oliko kaikki johdatusta iskuyritykseen, mutta hän käyttäytyi niin hillitysti, etten ollut varma.

Parker risti käsivartensa, mikä korosti hänen selkeästi erottuvia haislihaksiaan. Hän oli pukeutunut mustaan hihattoon paitaan ja pitkiin sortseihin. Hänen Converse-lenkkitosunsa näyttivät mukavan kuluneilta, ja hänen kauluksensa alta erottui tribaalitatuoiteja. ”Nettisivuillani kerrotaan harjoitusajat. Tule ihmeessä katsomaan, niin näet onko se sinua varten.”

”Harkitsen ehdottomasti asiaa.”

”Teepä se.” Hän ojensi taas kätensä, ja puristus oli luja ja itsevarma. ”Toivottavasti nähdään taas.”

Asunnossa tuoksui ihanalta, kun palasin kotiin, ja Adele kehräsi surround-kaiuttimissa sielukkaasti jalkakäytävien jahtaamisesta. Vilkaisin avoimen tilan läpi keittiöön ja näin Caryn keinahtelevan musiikin tahdissa samalla kun hän sekoitti jotakin liedellä. Tiskillä oli avattu viinipullo ja kaksi viinilasia, joista toinen oli puolillaan punaviiniä.

”Hei”, sanoin lähestyessäni häntä. ”Mitä kokkailet? Ja ehdinkö käydä ensin suihkussa?”

Cary kaatoi viiniä toiseen lasiin ja työnsi lasin minulle aamiaistiskin poikki harjaantunein ja elegantein elein. Kukaan ei olisi voinut arvata, että häntä oli palloteltu lapsuudessa humeriippuvaisen äidin ja sijaiskotien välillä, mitä oli seurannut nuorisovankiloissa ja osavaltion kuntoutuslaitoksissa vietetty nuoruus. ”Pastaa ja jauhelihakastiketta. Ja joudut lykkäämään suihkua, koska päivällinen on valmis. Oliko sinulla hauskaa?”

”Oli sitten, kun pääsin salille asti.” Vedin tiikkisen baari tuolin esiin ja kävin istumaan. Kerroin hänelle potkunyrkkeilytunnista ja Parker Smithistä. ”Haluatko tulla sinne minun kanssani?”

”Krav Magaa kokeilemaan?” Cary puisteli päätään. ”Se on rankka laji. Saisin mustelmia, ja menettäisin sen takia töitä. Mutta lähden mukaasi tutustumaan, ihan siltä varalta että se tyyppi onkin sekopää.”

Katselin kun hän sujautti pastan siivilään. ”Vai sekopää?”

Isä oli opettanut minua lukemaan miehiä melko tarkasti, minkä vuoksi aavistin, että pukuun sonnustautunut jumala tiesi ongelmia. Tavallisesti ihmiset hymyilevät kohteliaasti auttaessaan. Sillä tavoin syntyy hetkellinen yhteys, joka helpottaa tilannetta.

Mutta toisaalta minäkään en ollut hymyillyt hänelle.

”Muruseni”, Cary sanoi ottaessaan kulhoja kaapista, ”sinä olet seksikäs, upea nainen. Epäilen jokaista miestä, jolla ei ole munaa pyytää sinua avoimesti treffeille.”

Nyrpistin hänelle nenääni.

Hän asetti kulhon eteeni. Siinä oli ohuita nuudeleita ja laihaa tomaattikastiketta, jossa oli jauhelihaklimppejä ja herneitä. ”Sinä mietit jotakin. Mitä?”

Hmm... Tartuin kulhosta esiin pistävään lusikkaan ja päätin olla kommentoimatta ruokaa. ”Taisin törmätä tänään koko planeetan seksikkäimpään mieheen. Kenties koko maailmanhistorian seksikkäimpään mieheen.”

”Niinkö? Luulin että minä olin sellainen. Kerro ihmeessä lisää.” Cary pysyi tiskin toisella puolella ja söi seisaaltaan.

Katselin kun hän maistoi muutaman kerran omaa keitostaan, ennen kuin rohkaistuin kokeilemaan samaa itse. ”Ei ole oikein mitään kerrottavaa. Läsähdin pyllylleni Crossfiiren aulassa, ja hän auttoi minut pystyyn.”

”Pitkä vai lyhyt? Tumma vai vaalea? Lihaksikas vai hoikka? Silmien väri?”

Huuhtelin toisen suupalan alas kulauksella viiniä. ”Pitkä. Tumma. Hoikka ja lihaksikas. Siniset silmät. Törkeän rikas vaatteiden ja asusteiden perusteella. Ja hän oli mielettömän seksikäs. Tiedäthän millaista se on – jotkut hyvännäköiset miehet eivät saa hormoneja hyrräämään, kun taas joillakin rumilla miehillä on aivan valtava vetovoima. Tässä miehessä oli sitä kaikkea.”

Vatsassani väreili samoin kun silloin, kun Tumma ja turmiollinen oli koskettanut minua. Muistin hänen henkeäsalpaavat kasvonsa kristallinkirkkaasti. Tajunnan räjäyttävän hyvännäköisyyden pitäisi olla laitonta. Yritin *edelleen* toipua aivosolujeni kärähtämisestä.

Cary nojasi tiskiін toisella kyynärpäällään ja hänen pitkät otsahiuksensa peittivät toisen kirkkaanvihreistä silmistä. ”Mitä sen jälkeen tapahtui, kun hän oli auttanut sinua?”

Kohautin hartioitani. ”Ei mitään.”

”Eikö mitään?”

”Minä lähdin.”

”Mitä? Etkö flirttaillut hänen kanssaan?”

Söin lisää. Ruoka ei oikeastaan ollut hassumpaa. Tai sitten minulla oli vain kauhea nälkä. ”Hän ei ollut sellainen mies, jonka kanssa flirttaillaan, Cary.”

”Ei sellaista miestä olekaan, jonka kanssa ei voisi flirttailla. Jopa onnellisesti naimisissa olevat miehet nauttivat silloin tällöin pienestä harmittomasta flirtististä.”

”Siinä miehessä ei ollut mitään harmitonta”, totesin kuivasti.

”Ahaa, sellainen tapaus.” Cary nyökkäsi tietävästi. ”Pahat pojat voivat olla hauskaa seuraa, kunhan ei ryhdy liian läheiseen suhteeseen.”

Tietenkin hän tiesi sellaiset asiat; kaikenikäiset miehet ja naiset lakosivat hänen edessään. Mutta silti hänen onnistui jotenkin valita joka kerta väärä kumppani. Hän oli tapailnut takertujia ja pettäjiä sekä tyyppejä, jotka uhkasivat tappaa itsensä hänen vuokseen, tyyppejä jotka eivät kertoneet olevansa varattuja... Hän oli kokenut kaiken.

”En osaa kuvitella, että se mies olisi hauskaa seuraa”, sanoin. ”Hän oli aivan liian intensiivinen tapaus. Mutta luulen että hän olisi aivan mahtava sängyssä juuri sen intensiivisyyden takia.”

”Nyt päästään asiaan. Unohda se todellinen mies. Käytä hänen kasvojaan fantasioissasi ja tee hänestä niissä täydellinen.”

Halusin mieluummin saada miehen kokonaan pois mielestäni, joten vaihdoin puheenaihetta. ”Onko sinulla huomenna go see -käyntejä?”

”Totta kai on.” Cary alkoi selvittää aikatauluaan ja mainitsi farkkumainoksen, itseruskettavan voiteen mainoksen sekä alusvaate- ja miestentuoksumainoksen.

Sysäsin kaiken muun pois mielestäni ja keskityin häneen ja hänen nousujohteiseen uraansa. Cary Taylorin kysyntä lisääntyi päivä päivältä, ja hänelle oli kehittymässä ammattimaisen ja täsmällisen mallin maine valokuvaajien ja asiakkaiden keskuudessa. Olin innoissani hänen puolestaan ja hyvin ylpeä hänestä. Hän oli päässyt pitkälle, vaikka hän oli kokenut niin paljon rankkoja asioita.

Huomasin vasta päivällisen jälkeen kaksi suurta lahjapakkausta, jotka oli tuettu moduulisohvaa vasten.

”Mitä nuo ovat?”

”Ne”, Cary sanoi liittyessään seuraani olohuoneessa, ”ovat huippujuttuja.”

Tiesin heti että pakkaukset olivat Stantonilta ja äidiltäni. Äiti tarvitsi rahaa ollakseen onnellinen, ja olin iloinen että Stanton, aviomies numero kolme, kykeni täyttämään sen tarpeen sekä äidin muut, lukuisat tarpeet. Toivoin usein että se riittäisi, mutta äidilläni oli vaikeuksia hyväksyä se, etten minä suhtautunut rahaan samalla tavoin kuin hän. ”Mitä nyt?”

Cary kietaisi käsivartensa hartioilleni, mikä oli helppoa, koska hän oli yli kymmenen senttiä minua pidempi. ”Älä ole kiittämätön. Hän rakastaa äitiäsi. Hän nauttii äitisi hemmottelusta, ja äitisi nauttii sinun hemmottelustasi. Vaikka et pidäkään siitä, Stanton ei tee sitä sinun takiasi. Hän tekee sen äitisi vuoksi.”

Huokaisin ja totesin itsekseni hänen olevan oikeassa. ”Mitä ne ovat?”

”Hulppeat kuteet tukikeskuksen varainkeruuillallisille lauantaina. Superseksikäs mekko sinulle ja Brionin smokki minulle, koska sinun vuoksesi hän ostaa lahjoja myös minulle. Olet suvaitsevaisempi, jos minä olen mukana kuuntelemassa purnaamistasi.”

”Totta helvetissä. Luojan kiitos hän tietää sen.”

”Totta kai hän tietää. Stanton ei olisi pohjattoman rikas, jos hän ei tietäisi kaikkea.” Cary tarttui käteeni ja veti minut laatikoiden luokse. ”Tule nyt. Vilkaise niitä.”

Työnnyin pyöröovesta Crossfiren aulaan kymmenen minuuttia vaille yhdeksän seuraavana aamuna. Olin halunnut antaa itsestäni parhaan mahdollisen kuvan ensimmäisenä

työpäivänäni ja valinnut yksinkertaisen, vartalonmyötäisen mekon sekä mustat avokkaat, jotka sujautin jalkaani kävelykenkien tilalle hississä. Vaaleat hiukseni oli Caryn suosiollisella avustuksella kierretty ylös taidokkaalle nutturalle, joka muistutti kahdeksikkoa. Olin avuton kampausten suhteen, mutta Caryn osasi luoda tyylikkääntä mestariteoksia. Korvissani oli pienet helmikorvakorut, jotka isä oli antanut minulle valmistujaislahjaksi, ja ranteessani oli Rolex-kello, jonka olin saanut Stantonilta ja äidiltä.

Olin jo alkanut ajatella, että olin miettinyt ulkonäköäni vähän liikaakin, mutta kun astuin aulaan, muistin miten olin retkottanut keskellä lattiaa treenivaatteissani, ja olin kiitollinen, etten näyttänyt yhtään *siltä* kömpelöltä tytöltä. Samat kaksi vartijaa eivät tuntuneet muistavan minua, kun vilautin heille henkilökorttiani matkalla kääntöportille.

Kaksikymmentä kerrosta myöhemmin astuin hissistä Waters, Field & Leamanin eteisaulaan. Edessäni oli luodinkestävästä lasista valmistettu seinä, joka kehysti vastaanottoalueelle vievää kaksoisovea. Kaarenmuotoisen tiskin takana istuva vastaanottosihteeri näki kortin, jota pitelin lasia vasten. Hän painoi nappia, joka avasi ovet, samalla kun laitoin henkilökorttini pois.

”Hei, Megumi”, tervehdin häntä ihailen hänen karpalonväristä paitaansa. Hänessä oli useampaa eri rotua, varmasti hieman aasialaista, ja hän oli erittäin kaunis. Hänen hiuksensa olivat tummat ja paksut, ja ne oli leikattu sileäksi polkkatukaksi, joka oli takaa lyhyempi ja edestä partaveit-senterävä. Hänen mantelinmuotoiset silmänsä olivat ruskeat ja lämpimät, ja hänen huulensa täyteläiset ja luonnollisen vaaleanpunaiset.

CROSSFIRE-TRILOGIA

EVA ON NUORI, KAUNIS JA KUNNIANHIMOINEN.
ERÄÄNÄ PÄIVÄNÄ KAIKKI MUUTTUU.

Gideon Cross tuli elämäni kuin salaman leimahdus. Hän oli komea ja terävä, särmikäs ja huumaavan seksikäs. Kukaan ei ollut koskaan vetänyt minua samalla tavoin puoleensa. Himoitsin hänen kosketustaan kuin huumetta, kiusausta oli mahdoton vastustaa. Olin haavoittuvainen, ja hän tiesi kuinka tunkeutua sisimpääni.

Gideon *tiesi*. Hänellä oli omat riivaajansa. Muutuimme toistemme peilikuviksi, paljastimme salaisimmat haavamme... ja halumme.

”*Sinulle paljastettu* päihittää *Fifty Shades of Grey*n eheämällä tarinallaan, joka on paljon paremmin kirjoitettu. Henkilö hahmot eivät jää keskeneräisiksi, eikä intohimon polte viilene.”

ROMANCE NOVEL NEWS

LUE MYÖS
TOUKOKUUSSA 2013
ILMESTYVÄ CROSSFIRE 2
SINUSTA HEIJASTETTU

Hänen rakkautensa muutti minut, mutta repisikö menneisyys meidät erilleen?

Crossfire-trilogian ensimmäinen osa *Sinulle paljastettu* vie Evan ja Gideonin syvälle rakkauden ja intohimon ristituleen. Se on Sylvia Dayn menestys-trilogian säkenöivä avaus.

J

BON